

De vijftienjarige Luca is er helemaal klaar mee. Haar ouders zeuren over schoolprestaties, haar klasgenoten over make-up en de nieuwste apps. En haar vriendin Nina heeft alleen nog oog voor haar vriendje. Huiswerk, vriendjes en make-up. Is dat werkelijk alles?

Maar dan hoort ze op het schoolplein de snerpande ringtone van een mobieltje en besluit op te nemen. Een angstige stem smeekt om hulp.

Vanaf dat moment staat alles op zijn kop. Luca ontdekt dat duistere wezens uit Schaduw haar wereld bedreigen. Dat een mysterieuze jongen alles op het spel zet om die te beschermen. Maar hij kan het niet alleen...

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 333 9

9 789051 163339

SCHADUWLOPER

Christien Boomsma

SCHADUWLOPER

Christien Boomsma

De Vier Windstreken

Christien Boomsma

SCHADUWLOPER

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2014 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Christien Boomsma
Omslag van Mario van Brakel
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283,284 / ISBN 978 90 5116 333 9

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

INHOUD

1	De telefoon	7
2	Eerste hulp	18
3	<i>Grey's Anatomy</i>	32
4	Schaduwlopers	48
5	Verdwenen	65
6	'Wilde je me nog iets vertellen?'	78
7	Vijftig jaar geleden...	92
8	Geheim in puin	104
9	Afdeling 4C	115
10	De snelle weg	129
11	Katalijn van Delden	140
12	De geur van pijn	155
13	Strijd om Schaduw	169
14	De keus van Vigo	184
15	De roedel	197
16	Verraad	213
17	Een vonk springt over	225

1 DE TELEFOON

Het was maar een neus. Heel lelijk was hij niet. Niet te plat en niet te puntig. Zonder bobbel, deuken of wratten. Er groeiden niet eens haren uit, zoals bij mevrouw Oversteyn van techniek. Eigenlijk was het een behoorlijk perfecte neus. Op dat kleine, rode puntje, rechts op de neusvleugel na dan. Viel nauwelijks op.

Maar Nina dacht daar anders over. Ze bracht haar gezicht vlak bij de spiegel en sperde haar ogen open. 'Het is een gezwel!' Haar stem schoot omhoog. 'Loek, ik kan me niet meer vertonen. Ik kan net zo goed in een boerka gaan lopen.'

Luca trok haar wenkbrauwen op en stapte naar achteren tot ze de koud-vochtige muurtegels van de wc door haar spijkerbroek tegen haar billen voelde. 'Nou...'

'Nee! Het valt níet mee!' riep Nina en keerde zich weer naar de spiegel. 'Kijk!'

Ze boog zich zo ver naar voren, dat het glas besloeg. Vervolgens legde ze haar vingers om het rode bultje en trok de huid strak. 'Loek... Je moet iets doen. *Please?* Ik ga dood!'

'Kom op nou, Nien. Het valt echt niet op,' suste Luca. Ze praatte laag en zacht, in de hoop dat dit haar vriendin zou kalmeren. Tegelijk wierp ze een snelle blik op de klok, die ze net kon zien hangen in de gang. 10.23 uur. Nog zeven minuten voor de les.

'Als Kalle dit ziet, kijkt-ie me nooit meer aan! Net nu ik denk dat hij me misschien leuk vindt. Waarom moet dit mij overkomen?'

Luca hield wijselijk haar mond. Als Nina zo'n bui had, was ze net een tropische storm. Je kon je enkel schrap zetten en wachten tot het voorbij was.

'Hier!' Nina draaide zich op haar hakken om en duwde Luca een make-updoosje onder haar neus. 'Dat zachtbruin. Dat moet helpen, denk je niet?'

‘Misschien, maar...’

Nina luisterde niet, maar begon driftig met een klein kwastje in het bruine spul te roeren. Toch trilde haar hand geen moment toen ze voorzichtig het puistje bij haar neus aanstipte. Hoe overstuur ze ook was, haar mascara kwam altijd op de goede plek en haar ooglijntjes werden perfect gepenseeld. Als Luca dat probeerde, ging het anders. Dan eindigde ze met klonten mascara op haar wangen en oogschaduw in haar oren. Nina vond dat niet erg. Dan mocht zij de schade herstellen en dat was een perfecte kans om te laten zien wat ze kon.

‘Zo! Wat denk je?’ vroeg Nina.

Luca gluurde nog eens naar de klok – drie minuten nog – en verlegde haar aandacht naar de neus van haar vriendin. Het vlekje had plaatsgemaakt voor een doffe, lichtbruine plek die schreeuwde: hier zit een puistje verstopt! Maar die gedachte besloot ze voor zich te houden. ‘Wow! Je ziet er niets meer van,’ zei ze bewonderend. ‘Je bent echt goed met dat spul, weet je?’

Nina keek nog eens weifelend in de spiegel. ‘Vind je?’

‘Echt!’ antwoordde Luca.

‘Goed... Oké. Dus...’

‘Als Kalle je ziet, denkt hij maar één ding: hoe krijg ik haar mee uit,’ zei Luca. ‘Ik wilde dat ik zo handig was.’

Nina haalde haar schouders op. ‘Nou, ik wil het je best leren hoor. Misschien...’

Maar het geluid van de bel onderbrak haar en Luca schakelde snel over op een ander onderwerp. ‘We moeten opschieten. Petrov wordt vet kwaad als we te laat zijn.’ Ze gaf haar vriendin een kneepje in haar hand. ‘Lokaal L24 toch?’

‘Weet ik het,’ bromde Nina.

Ze schoven de gang op van het Rembrandt College, die volstroomde met leerlingen onderweg naar de les. Iemand duwde tegen haar schouder, stapte op haar voet... Luca trok haar tas dicht tegen zich aan en wrong zich zijwaarts door een bende brugklassers die het

pad versperde. Gelukkig was het biologielokaal vlakbij. Meneer Petrov was al binnen en schreef op het bord.

Nina duwde tegen Luca’s schouder. ‘Kalle is er all!’ siste ze met een blik op een jongen met halflang blond haar en bruine ogen. Hij stond achter in de klas en deed erg zijn best niet naar hen te kijken. Luca grinnikte. ‘Je ziet er geweldig uit,’ fluisterde ze.

Iets tikte tegen haar wang. Als een steentje, of een nagel die tegen je wang aan pikt. ‘Au!’

Daarna viel het propje, stijf gedraaid als een knikkertje, op de tafel. Luca draaide zich met een ruk om naar de jongens achter haar. ‘Laat dat!’ siste ze.

Kalle grijnsde met witte tanden. Luca stak haar tong uit. Stom joch! ‘Houden we onze aandacht er even bij, daarachter? Ik begrijp dat de eeuwige strijd tussen de seksen oneindig veel interessanter is dan de *survival of the fittest*, maar jullie proefwerk zal gaan over de overdracht van erfelijke eigenschappen en niet van lichaamssappen.’ Meneer Petrov gluurde over zijn ronde brilletje in Luca’s richting. Die kreeg acuut een vuurrode kleur en schoof snel weer recht. Schuin achter haar klonk geproest. ‘Dank u, juffrouw Bergacker. Waar waren we ook alweer?’

‘Bij allopatrische soortvorming,’ vertelde Jesper die vooraan zat behulpzaam. Hij keek meneer Petrov geïnteresseerd aan. Jesper was dol op biologie – wat vreemd was – en hij was dol op meneer Petrov – wat onbegrijpelijk was. De docent was hopeloos ouderwets en kon zich bovendien niet voorstellen dat er mensen bestonden die biologie niet het spannendste vak ter wereld vonden.

‘Ach ja. Allopatrische soortvorming. Weet iemand nog wat dat is?’ ‘Wanneer soorten zich verschillend ontwikkelen door een geografische barrière.’

Meneer Petrov knikte Jesper tevreden toe. ‘Juist. Zo ontwikkelden zich in Nieuw-Zeeland diersoorten die je nergens anders tegenkomt, zoals de kiwi en in Australië het vogelbekdier, doordat het

continent zich tachtig miljoen jaar geleden afscheidde van het supercontinent...'

Meneer Petrovs stem gleed naar de achtergrond en Luca's poging om haar aandacht nu bij de les te houden, strandde. Tachtig miljoen jaar. Dat was een acht met zéven nullen! Wie kon zich daar nog iets bij voorstellen? Snel gluurde ze opzij naar Nina. Die was bezig het propje zorgvuldig uit elkaar te peuteren zonder het te scheuren. Het puntje van haar tong piepte roze tussen haar lippen door. Haar wangen kleurden rood.

'En?' fluisterde ze.

Nina zei niets, maar schoof het papiertje Luca's kant op. *Ik vind je leuk*, stond er in letters die kriebelig waren van de kreukels.

Ze grinnikte zachtjes naar Nina en keek toen over haar schouder naar Kalle. Die verborg zijn gezicht haastig achter een boek. 'Lachen!' fluisterde ze. 'Zei ik je toch? Hij vraagt je straks vast mee naar de film of zo.'

Een strenge blik van de leraar maakte dat Nina niets terugzei. Maar ze krabbelde wel een boodschap in Luca's schrift. *Durft-ie niet. Verlegen!* Luca haalde haar schouders op. Hij durfde hen ook te bekogelen met propjes met liefdesboodschappen. Zo verlegen was dat niet.

Haar blik dreef weer naar voren. Meneer Petrov praatte nog altijd. 'Jullie denken nu misschien dat het altijd miljoenen jaren duurt voor de effecten van natuurlijke selectie zichtbaar worden. Maar dat hoeft niet altijd...'

Ze zuchtte. Natuurlijke selectie voor haar en gedoe met jongens naast haar. Eigenlijk kon het haar geen van beide veel schelen. Ze kon wel lachen om Nina's eeuwige verliefdheden, maar ze serieus nemen vond ze vaak moeilijk. Nu gedroeg haar vriendin zich alsof ze acuut zelfmoord zou plegen als het met Kalle niet zou lukken, maar volgende week was er iemand anders en de week daarna weer... Ze vroeg zich weleens af of Nina het allemaal écht zo voelde, of dat het een groot spel was. Luca zelf was nog nooit verliefd geweest. Tenminste niet zo groots en meeslepend en voor eeuwig en altijd als in de

verhalen. Ze schudde bedachtzaam haar hoofd. Bestond dat echt? En als het bestond, hoelang moest je erop wachten?

'... denken jullie misschien dat het saai is en ingewikkeld, maar niets is minder waar. Wanneer je in de wereld van de evolutie stapt, beland je in een magisch universum waarin organismen zich aanpassen aan het leven in de meest extreme omstandigheden,' dreunde de stem van meneer Petrov. 'Neem het eerdergenoemde vogelbekdier. Zijn snavel werkt als een soort radarschotel. Het is werkelijk een soort hightech-instrument, dat het dier gebruikt om zijn prooi op te sporen.'

Ze schudde haar hoofd. Er was iets nieuws in zijn stem gesloten. Iets van opwinding. Passie. Ze staaarde naar het digitale schoolbord waarop een afbeelding verschenen was van een dier met de poten van een mol, de snavel van een vogel en de staart van een bever. Luca bestudeerde het gezicht van haar leraar. Zijn ogen glansden van opwinding, terwijl hij vertelde over cloacadieren (wat waren dát nu weer?), gifangels en andere geweldige aanpassingen. Passie voor evolutie. Passie voor Kalle. En zij? Elke dag op school. Elke dag naar huis. Huiswerk maken, eten, televisiekijken. Net doen alsof een vijf op een overhoring iets vreselijks was en een jongen die je leuk vond helemaal geweldig... En dat ging dan door tot je achttien was en dan deed je hetzelfde op een andere school, in een andere stad, totdat je een baan kreeg en een huis, en elke dag...

De bel onderbrak zowel meneer Petrovs betoog als Luca's sombere gedachten. De oudere man greep zijn tas en riep: 'Volgende week plan ik een overhoring. Dus goed voorbereiden allemaal!'

Of zijn leerlingen het hoorden, was de vraag. Ze dromden door de deur naar buiten voor het volgende lokaal, de volgende les.

Alweer.

Geen Nederlands.

Het zoemde je al tegemoet door de smalle gang voor L05. Mevrouw Dorrepaal was ziek. Of overspannen of naar een begrafenis, of ze was uitgegleden op het badkamermatje deze ochtend. 'Ik weet het!'

schreeuwde Quentin boven alles uit. ‘Ze is aangevallen door zo’n zwarte zwerfhond en ze ligt in het ziekenhuis. Nooit meer Nederlands!’

Luca stak haar kin naar voren. ‘Doe effe normaal! Daar maak je toch geen grappen over?’

Quentin grijnsde haar toe: ‘Een man mag toch hopen?’

‘Je bent gewoon ziek!’

Ze keek opzij om steun te zoeken bij Nina, maar die kon het overduidelijk niks schelen. Ze lachte opgelucht. ‘Cool toch?! Ik haat Nederlands.’

Luca bromde iets onverstaanbaars, terwijl ze zich in de jassen aan de kapstok drukte om niet geplet te worden in het gedrang. Niet dat zij dol was op Nederlands, want bijwoordelijke bepalingen, werkwoordelijke gezegden en voorzetselvoorwerpen waren niet haar sterkste punt. Maar géén mevrouw Dorrepaal betekende dat je het op een ander moment moest inhalen. Dus schoot je er nog niets mee op ook.

‘Hebben we vrij nu?’ vroeg ze uiteindelijk.

Voor haar draaide iemand zich om. ‘Mocht je willen. Huiswerkles in B5.’

Luca sloot haar ogen. Dat kon er ook nog wel bij.

B5 stond voor ‘bijgebouw vijf’. Een van de noodlokalen die ooit aan de oostkant van het plein waren geplaatst toen de school sterk groeide. ’s Zomers werd het er bloedheet, ’s winters kreeg je het er niet warm en het was zo vochtig dat de ramen besloegen. Eigenlijk waren ze dringend aan vervanging toe en het was niet voor niets dat ze met nieuwbouw begonnen waren op een braakliggend stuk grond naast de school: gebouw C. Maar het kon nog wel twee jaar duren voor het af was, want er waren voortdurend vertragingen. Gezeur met grondwater, verzakkingen en allemaal ander gedoe.

‘Waarom niet hier?’ riep Nina verontwaardigd.

Het meisje voor haar haalde haar schouders op. ‘Ze hebben de computers nodig voor een vervangles van de bruggers.’

Luca trok een gezicht. Bruggers werden altijd in de watten gelegd. Zij mochten geen tussenuren hebben, voor hén werden alle roosters omgegooid. En Luca en haar klasgenoten waren de dupe. Bah.

‘Kom nou maar,’ zei Nina.

Toen ze uit de schemerige hal de zon in stapte, prikte het licht in haar ogen. Het was september, maar de lucht was strakblauw en het was zeker 22 graden. Een groep vijfdeklassers zat op de picknickbank voor het noodgebouw. Ze hadden schrijfblokken en boeken in het midden gelegd en waren druk aan het praten. ‘Projectles,’ zei Luca jaloers. ‘Die mogen zelf uitzoeken waar ze gaan zitten.’

Een meisje met halflang knalrood haar en een strakke spijkerbroek nestelde zich onder de beuk in het midden van het plein. Ze zat nog maar net op het Rembrandt. Lisirdi heette ze. Een vreemde naam, maar ze had dan ook in Milaan gewoond, werd er gefluisterd.

Nina gaf Luca een duwtje. ‘Zie je haar laarzen?’ zei ze, met een knikje. ‘Cóóhool! Die moet ik ook hebben.’

Luca grijnsde. ‘Mag je vast gaan sparen,’ zei ze. ‘Die zijn echt vet duur.’

‘Toch!’ antwoordde Nina pinnig. ‘Ik zie het al, hè, Kalle en ik in de Enzo. Dan heb ik dat leren rokje aan van de H&M met precies die laarzen en...’

Ze zweeg plotseling en kreeg een kleur, toen het blonde hoofd van Kalle naast haar opdook. ‘Dromen, hè?’ zei hij.

Nina werd nog roder en Kalle grijnsde. Hij knikte naar het noodlokaal. ‘Gaan jullie?’

Luca haalde haar schouders op.

‘Ze kunnen mij wat, namelijk,’ ging Kalle verder. ‘D’r is toch nooit iemand die bijhoudt wie er wel en niet naar een huiswerkles komt.’ ‘Spijbelen, bedoel je?’ aarzelde Luca.

Kalle hield zijn hoofd schuin en gluurde naar Nina. ‘Ik wilde even naar de Ap. Dus als jullie zin hebben om mee te gaan...’

Hij zei ‘jullie’, maar hij bedoelde ‘jij’. En die jij was níét Luca, dat begreep ze drommels goed. Maar Nina greep de arm van haar

vriendin als een drenkeling een stuk wrakhout. 'Ja!' riep ze. 'Tuurlijk gaan we mee, hè Loek?'

Het werd net zo vreselijk als ze had gevreesd. Of nee... erger nog. De winkel zelf was vol. Scholieren die rondhingen bij de Marsen, Snickers en energydrinks en in hordes de weg naar de kassa versperden. Moeders met kinderen die met hun minikarretjes probeerden je op de hakken te rijden. Bejaarden die stonden te kletsen in het gangpad alsof ze hun hele pensioen niet meer weg zouden gaan. Maar Nina en Kalle waren het ergst.

Ze zaten gehurkt voor het schap met Red Bull en andere blikjes. 'Neem de Evolution,' zei Nina met haar hoofd dicht bij dat van de blonde jongen.

'Neuh. Doet me te veel aan Petrov denken,' reageerde Kalle.

'Flying Horse dan?' grinnikte Nina. 'Of nee... déze... Magic Man.' Ze zweeg even en keek schuin omhoog naar Kalle. 'Die doet me aan jou denken,' mompelde ze nauwelijks hoorbaar en keek snel weg.

Braak! dacht Luca.

Kalle keek even opzij en grinnikte. 'Nou, misschien moet ik die maar nemen dan. Wil jij er ook eentje?'

'Hmm-hmm.'

'Krijg je van me.'

'Lief van je...'

'Ik b n lief.'

'Zou je denken?'

Kalles hoofd was zo dicht bij dat van Nina, dat zijn haren over haar wangen streken. Luca kon haar gezicht niet zien, maar ze zag de spanning in de spieren van haar vriendin. Ze balanceerde op de bal van haar voet, maar deed vreselijk haar best om niet te bewegen. Geen van beiden leek zich nog bewust van het feit dat Luca achter hen stond.

'Je moest eens weten,' zei Kalle.

Zijn hand reikte voor Nina langs naar het schap om de blikjes te pakken, maar streek terloops over haar knie. Nina giechelde.

Luca deed stilletjes een paar passen naar achteren en schoof een zijpad in.

Een ogenblik bleef ze aarzelend staan. Moest ze nu nog op Nina en Kalle wachten, of zouden die vergeten zijn dat ze bestond? Haar oog viel op de tijdschriften die in het schap voor de kassa lagen. De *Grlz* beloofde interviews met haar favoriete celebs en tips over mode en beauty. De *Cosmo Girl* lag ernaast. Nog meer celebrity's en nog meer beauty. Het leek wel alsof je of geïnteresseerd moest zijn in sterren, of in jongens, of in make-up. En het liefst in alle drie, anders was je een nerd of zo. Vroeger had ze erom gelachen. Samen met Nina. En toen was alles anders geworden.

Van achter het schap met de frisdrank doken Nina en Kalle weer op. Ze liepen hand in hand nu. Ze leken Luca niet te zien en daar was ze blij mee.

Ze griste een Mars uit het schap en sloot aan in de rij. Toen viel haar blik op de grote klok aan de wand tegenover haar. Twaalf uur. Geweest. 'Shit!'

Geen tijd om af te rekenen. Zelfs geen tijd om Kalle en Nina te waarschuwen.

Ze gooide de Mars in het mandje met afgeprijsde koeken voor de rolband en wrong zich langs de rij naar buiten. Als ze heel snel was, dan haalde ze het misschien nog net.

Luca haatte rennen. Ze haatte het gieren van haar adem, de steken in haar zij, het gebonk van schoenen op ongelijke stoeptegels. En het meest haatte ze het zweet dat via haar oksels, haar voorhoofd en haar rug klammig in haar kleren kroop.

Ze schoot de hoek om, door het parkje bij de kerk, waar een zwerfver verdoofd tegen een muur hing. Hij had scheuren in zijn shirt en bloedvlekken op zijn armen. Zou hij hebben gevochten? Zijn ogen leken niets meer te zien. High? Of was er meer aan de hand? Niet op letten.

Door het smalle straatje – de Snor heette het om een of andere

reden – verder naar de gracht. Normaal nam ze die weg niet, want de kille schaduwen in het straatje gaven haar de *creeps*, maar vandaag had ze geen keus. De hoek om.

Dáár, aan de overkant van het water, lag het Rembrandt College. Vlakbij, en tegelijk frustrerend ver. Ze zag kinderen over het plein lopen, dus de eerste bel was al gegaan. Verdorie!

Naar rechts. De brug over, die goddank niet open was. Weer naar links. Toen stond ze voor de hekken die het bouwterrein afsloten waar ooit een nieuw schoolgebouw zou komen. *Verboden voor onbevoegden* dreigde een blauw bordje dat verwees naar artikel 461 uit het Wetboek van Strafrecht. Maar ze was niet de eerste die de regels negeerde. Er was een plek waar je je tussen de gegalvaniseerde hekken door kon wurmen en de bouwplaats kon oversteken. Als je betrapt werd, kreeg je op je kop, maar Luca dacht aan mevrouw Oversteyn als ze te laat zou komen. Ze dacht aan de rector – een nieuwe dit jaar en vet *scary* – en aan de conciërge.

Snel schoof ze door de opening en zocht haar weg zigzaggend tussen ijzeren staven waar ze geen doel voor kon bedenken, pallets, een cementmolen en een kraan die dreigend de hoogte in stak. De grond was onregelmatig en zanderig. Voor haar slingerde een zwarte kabel als een giftige slang over haar pad. Nog een klein stukje. Ze zag de opening in de hekken die haar op het schoolplein zou brengen. Ze kon het nog halen...

De tweede bel ging op het moment dat ze het plein opstapte. De deur van het bijgebouw klapte dicht. Ze vloekte. Hard.

En nu?

Ze kon zich natuurlijk meteen melden. Dan kreeg ze een standje en moest ze misschien nakomen. Ze zouden checken of ze naar de huiswerkles was geweest. Straks moest ze het plein vegen of de ramen wassen. Allemaal vanwege die stomme Nina en die stomme Kalle en...

Hijgend stond ze daar aan de rand van het plein en beet op haar lip om maar niet te gaan huilen, want dat was nog stommer.

De wind trok aan. Een wit stuk papier waaide weg en bleef plakken tegen de lege picknickbank. Het plekje onder de beuk waar Lisirdi uit Milaan had gezeten, was ook leeg, maar haar papieren lagen er nog wel, net als een zilverkleurig telefoontje dat op een uitstekende wortel was neergelegd. Stom. Wie vergat nou zijn papieren én zijn telefoon?

Toen ging het ding af. Een scherp jengelend geluid dat je botten liet trillen.

Luca verstijfde en staaarde naar de telefoon die steeds harder, steeds dringender zijn ringtone liet horen. ‘Neem me op!’ jengelde de gsm. ‘Tóé dan! Hóór me dan!’

Waarom ze het deed, dat wist ze niet. Het was niet haar telefoon. Het was niet haar zaak. Maar toch raapte ze hem op, drukte op ‘accepteren’ en hield de telefoon aan haar oor. Ze hoorde geruis, gekraak. Toen hoestte er iemand en hoorde ze de stem. Een man. Hees en schor.

‘Lis... Je moet komen. Het lege huis in de Kanaalstraat. Ik heb hulp nodig. Ik...’ Hij hoestte. ‘Nú, Lis!’

Ze wilde terugpraten. Ze wilde zeggen: ‘Ik ben Lis niet.’ En: ‘Wie bent u?’ En: ‘Wat is er aan de hand?’

Maar dat kon allemaal niet, want plotseling verdween die raspande ademhaling en werd het stil. Ze staaarde naar het schermpje en zag dat er geen bereik meer was.

‘Shit,’ fluisterde ze.

2 EERSTE HULP

Haar vingers kleurden wit van boven. De toppen werden juist rood en pijnlijk. Luca staarde naar de hand die het telefoontje vastklemde en steeds harder begon te trillen.

‘Lis... Ik heb hulp nodig... Nu!’ De stem echode in haar hoofd. De stilte erna klonk nog dreigender dan de boodschap zelf. Wie was dit? Wat was er aan de hand?

Ze slikte en liep naar de straat om te kijken of het bereik daar beter was. Maar toen er weer drie streepjes in het scherm stonden, besepte ze dat het nummer was afgeschermd. Terugbellen was onmogelijk. ‘Shit...’

Ze drukte op de contactenlijst. Aleyna, Rania, Sebas, Yuna... Vreemde, onbekende namen. Italiaans? Niemand die ze kende. Zomaar iemand bellen dan? Wat moest ze dan zeggen? ‘Sorry hoor, u kent me niet, maar ik kreeg net een telefoontje op deze telefoon die ik ook maar gevonden heb. Nee, ik weet niet van wie. Maar...’ 112 bellen en naar de rector gaan was net zo zinloos. Vooropgesteld dat je ooit naar zo iemand zou willen gaan.

Laat ook maar. Waarschijnlijk een stomme grap.

Ze liet het toestel in haar zak glijden en raapte de papieren op die tussen de boomwortels lagen. Bovenaan stond de naam: Lisirdi Denore 5A. Daaronder een kaart, getekend in snelle potloodlijnen. Ze zag gebouwen, wegen, water. Een begraafplaats werd aangegeven met een serie dicht opeenstaande kruisjes... Een jaartal eronder: 1961.

Ineens realiseerde ze zich dat de plattegrond wel iets weg had van het gebied rond de school. De gracht achter haar. De brug. En dan het schoolgebouw aan haar linkerhand. Alleen had ze nooit geweten dat hier een kerkhof was geweest. Project voor aardrijkskunde? Lisirdi had met balpen een vette stip met een uitroepteken gezet tussen de kleine kruisjes.

Ze schudde haar hoofd en propte de papieren in haar tas. Waar zou ze zijn, die Lisirdi? Misschien wel bij de les die ze hier had zitten voorbereiden en... Ineens sloeg Luca met haar vuist tegen haar eigen voorhoofd. ‘Stomme kíp die ik ben!’ Ze moest gewoon uitzoeken waar het meisje les had en uitleggen wat er gebeurd was. En...

‘Luca Bergacker, 3B, als ik me niet vergis?’ Een lange man was achter haar verschenen. Hij droeg een net pak en een keurige stropdas met piepkleine vlindertjes. De vouw in zijn broek was zo scherp dat je je vinger eraan kon snijden en zijn schoenen glommen alsof hij ze net had gepoetst. Hij droeg een bril met licht getinte glazen. ‘Ik brand van nieuwsgierigheid om te horen waarom u zich hier op het schoolplein bevindt en niet in uw klaslokaal.’

De nieuwe rector, meneer Moddervan, had zijn armen over elkaar geslagen en keek Luca opmerkzaam aan. ‘Wel? Ik wacht!’ Luca werd knalrood. ‘Oh... eh... ik...’ hakkelde ze onhandig. ‘Meneer Moddervan! Ik...’

Hij stak een hand naar haar uit. Lange vingers, zag ze, als van een pianospeler. Hij droeg een ring aan zijn linkerhand. Goud met zwart. Glad. Onwillekeurig reikte ze hem de papieren aan die ze gevonden had.

‘Ik was onderweg, meneer. En toen... Ze zijn van dat nieuwe meisje. Van Lisirdi uit Milaan. Ik moet ze teruggeven, dus...’ Ze zei niets over het telefoontje. Ze wilde niet uitgelachen worden door een man die haar bekeek alsof ze een dwarse kleuter was.

Hij trok de vellen naar zich toe met een bijna driftige beweging. De lange vingers bladerden door de aantekeningen en hij fronste. ‘Juist! Niet erg verstandig van... Lisirdi. Maar ik zal zorgen dat ze ze terugkrijgt. En wat ú betreft, juffrouw Bergacker... Ik stel voor dat u heel snel naar mevrouw Oversteyn gaat voor uw les techniek.’ Luca keek hem met grote ogen aan. Kende die man de roosters van het hele Rembrandt uit zijn hoofd? Ze stond op het punt het te vragen, maar bedacht zich toen zijn ogen genadeloos in de hare priemden. Ze slikte. Knikte. ‘Natuurlijk, meneer Moddervan. Het spijt me.’

De papieren van Lisirdi stak hij onder zijn linkerarm. Met zijn rechter maakte hij een wuivend gebaar. 'Vandaag nog, juffrouw Bergacker.' Ze draaide zich haastig om en begon in de richting van het hoofdgebouw te lopen. Ze voelde hoe hij haar nakeek. Ogen in je rug. Net toen ze de voordeur van de hoofdingang wilde openen, bereikte zijn stem haar nog een keer. 'Vergeet u zich niet te melden bij de conciërge, vanmiddag? U hebt immers wél een uur verzuimd!' Ze trok een gezicht. Stik!

Het vegen van een schoolplein is de meest stupide bezigheid die er bestaat. En leerlingen inzetten om de klus te klaren was ronduit misdadig. Waren er geen wetten tegen? Vast.

Met de hak van haar laars trapt Luca het schoonmaakhok achter zich dicht. In de ene hand had ze een bezem, in de andere werkhandschoenen. De dingen waren stug en vuil en ze wilde niet weten wie ze al hadden gedragen en wat ermee vastgepakt was. Pleincorvee! Hoe verzonnen ze het. Het was niet eerlijk bovendien. Ten eerste had je geen zak aan huiswerkles. Mocht ze alsjeblieft zelf bepalen wanneer ze haar werk deed? Het heette toch niet voor niets húiswerk? Ten tweede was het de schuld van Kalle en Nina dat ze de les had gemist. Maar zij had straf en over hen was geen woord gerept. Even had ze erover gedacht de twee erbij te lappen. Maar ze had het niet gedaan. Natuurlijk niet.

Ze liep naar de hoek tussen de boom en de bouwplaats, waar de conciërge haar niet kon zien, en begon te vegen. Lege kartonnetjes, gedeukte blikjes, peuken en de eerste dorre bladeren. Ze werkte alle zooi naar een stapeltje dat niet te ver van de vuilcontainer lag. Ondertussen gluurde ze naar de leerlingen die naar buiten druppelden, in de hoop dat Lisirdi erbij zou zijn.

'Hé... Gaat-ie lekker?'

Robert uit de vijfde grijsde Luca vol leedvermaak toe. Boos stak ze haar tong tegen hem uit.

'Tsss,' deed hij. 'Op je teentjes getrapt?'

Mikki uit 3A remde toen ze Luca zag. 'Goh, Luca. Straf? Da's niks voor jou, toch?'

Luca haalde haar schouders op. 'Gewoon.'

'Wat heb je uitgehaald dan?'

'Niks.'

Ze wilde dat ze weggingen. Haar met rust lieten. Ze wilde...

Vegen. Vinnige bewegingen. Soms liep meneer Voogd, de conciërge, met zijn armen achter zijn rug over het plein. Soms kreeg de wind plotseling vat op een hoopje vuil dat ze nog niet in de container had gekieperd en kon ze opnieuw beginnen. Ze zag hoe het plein langzaam leger werd en stil. En naarmate het stiller werd en meneer Voogds ogen minder vaak in haar rug prikten, kwamen de gedachten terug. Het telefoontje. En die stem: 'Lis, je moet komen. Nu!' Rauw. Bang. Plotseling had ze er genoeg van. Wat als die... wie dan ook, daar een beetje lag te sterven in de Kanaalstraat? Het zou wel niet, dat snapte ze best, natuurlijk was het een grap, maar stél. En wat als er dan iets afschuwelijks gebeurde en zij niets had gedaan, terwijl zij de enige was, de enige die... En zij stond te vegen? Mooi niet. Vastbesloten zette ze koers naar het fietsenhok. Bezem en handschoenen parkeerde ze tegen het hek. Daar ging heus niemand mee vandoor en als straks nou bleek dat er helemaal niets aan de hand was, kon ze misschien terugkomen. Ze had ook weer geen zin in dubbel corvee morgen. Toen haalde ze haar fiets van het slot en reed zo snel ze kon het hok uit. 'Kanaalstraat, *here I come*,' mompelde ze.

Het was een vergeten stukje stad. Een jaar of twintig geleden was er een autoweg met brug aangelegd over het kanaal. Sindsdien waren de ooit zo statige herenhuizen van de Kanaalstraat lastig bereikbaar. Je moest eerst over de brug, dan met een rare slinger omlaag, en vervolgens onder de brug door om de huizen te bereiken die niet waren gesneuveld tijdens het bouwproject.

Ze remde voor een huis dat wel tweehonderd jaar oud was, maar het komende decennium niet ging halen. Ramen waren dichtgetimmerd,

puin lag overal verspreid in wat ooit een voortuin was geweest en planten groeiden in de dakgoot. Een bord met een rode driehoek erop waarschuwde: *Instortingsgevaar*.

Misschien hadden ze beter alles kunnen slopen, dacht Luca. Een rilling liep over haar rug toen ze dacht dat ze het hoge onkruid zag bewegen. Wees eerlijk: als ergens in de stad verwilderde honden konden zwerven, was het hier. Er stond de laatste weken elke dag wel iets in de krant over mensen die waren aangevallen door die beesten, die overal leken op te duiken. *Scary*.

Ze schudde de gedachte van zich af, zette haar fiets tegen het hek en liep verder de straat in. Het eerste huis was niet het enige dat zijn langste tijd gehad had. De volgende twee waren bewoond, maar verf bladderde van de kozijnen en onkruid schoot hoog op tegen de muren. In de tuin stonden een oud bankstel en een massa fietsen. Studentenhuis waarschijnlijk.

Verder. Er was een huis dat er wél goed uitzag, met een nette auto op de oprit. Maar het huis daarnaast, nummer acht, was weer een studentenhuis. Luca bleef aarzelend staan. Wat nu? Moest ze gaan roepen of zo? 'Hallo! Heeft er iemand hulp nodig?' Dat was stom. Doelloos slenterde ze van huis naar huis. Op een blinde muur stond een tekst gespoten. *8 ongelukken/8 dagen*. Ook dat had te maken met de zwerfhonden.

De voordeur van een van de studentenhuisen ging open en een meisje met drie piercings door haar wenkbrauw en stoplichtrood haar stapte naar buiten. 'Hé, jij! Zoek je iets?'

Luca kleurde. 'Nou... Hebben jullie misschien iets vreemds gehoord of gezien? Vandaag?'

Het meisje trok verbaasd haar wenkbrauwen op. 'Wat bedoel je?'

Luca haalde gegeneerd haar schouders op. 'Ik kreeg een telefoontje. Iemand vroeg om hulp. Hier ergens. En toen...'

'Je bent gaan kijken?' Het meisje grijnsde. Ze had ook een piercing door haar tong. 'Ach joh! Vast een geintje van iemand die nu door een raam zit te gluren of er iemand reageert.' Ze keek over haar

schouder, alsof ze verwachtte dat een huisgenoot het had gedaan. 'Ik zou me er niet druk over maken,' ging ze verder. 'Bovendien... waar zou je moeten zoeken?'

'Weet niet,' mompelde Luca.

'Precies.'

Ze sprong op haar fiets. Met haar been over het zadel, want ze had een mannenfiets met zo'n stang. 'En wij hebben niks gemerkt. Dus!' Had ze gelijk? Luca kon moeilijk overal gaan aanbellen. Of had die vent gebeld uit een slooppand? Maar dat kon instorten en... Ze rook iets. Het was nauwelijks waarneembaar. Een vleugje op de wind en ook nog vermengd met uitlaatgassen, kanaalwater, vuilnis uit een opengescheurde zak en aangebrande sperzieboontjes. Maar daartussen dreef een geur die deed denken aan verbrande suiker. Ze likte haar lippen. Ze tintelden alsof ze met haar tong ergens tegenaan duwde waar een miniem elektrisch stroompje door liep. Geur, gevoel, alles door elkaar. Van het laatste huis in het rijtje. Dichtgetimmerde ramen. Maar geen hekken.

Daar. Ze wist niet waarom ze het zo zeker wist. Maar ze was er plotseling van overtuigd dat ze in dát huis moest zijn.

Het gietijzeren hekje piepte toen ze het openduwde. Vijf passen over een met onkruid overwoekerd tuinpad. Dan: een trap waarvan de treden waren uitgesleten door meer voeten dan je kon tellen. Herderstasjes groeiden uit scheuren in de steen. De bewerkte lijs-ten van de dikhouten voordeur waren kaal, aangetast door wind en regen.

De deur stond op een kier. Luca slikte. Ze snoof en weer was er die geur die geen geur was. Ze legde haar vlakke hand op het hout, vingers uitgespreid. Oude lak kwam los onder haar vingers. Ze duwde en stapte een donkere, koude hal in met zwart-witte tegels. In de lichtstreep die achter haar naar binnen viel, zag ze stof dwarrelen als duizenden elfjes. Een statige trap begon aan de overkant van de hal en leidde met een bocht omhoog. Ernaast stonden een paar oude, ondergestofte bouwlampen.